

SOPOTNIK ZOLTÁN

Borbély Szilárd / film / négyzet

*A melankólia négyzeteit számolom
egy el- vagy kint felejtett kerti széken,
abány ember ült már rajta töprengve,
sírva, mosolyogva, annyiszor ezer
négyzet épült bele a székebe, más és más
lenyomatokat, hiú árnyékokat hagyva a
szöveten, talán az Úr pillanatai jönnek el,
mikor a rétegeket sikerül szétbontanom,
elválasztani a testi és a testen túli jeleket,
kódokat húzni fel belőlük, mint száradó
ruhákat, két platánfa közé kifeszítve, kódokat,
amikből sikerülhet újragondolni, mit is
gondolok én rólad, ember, és te mit gondolhatsz
viszont, minden ilyen kis négyzetnek
próbálok nevet adni, szavakat találni
hozzájuk, rendezgetni akár egy profán
kirakós darabkáit, baljós, nem baljós,
vezet-e imához, vagy inkább a száradó és
lobogó ruhák árnyékához vezet-e, a gyp
állandó színváltása hol lenyűgöz, hol
idegesít, néha belefekszem, és mint a hóban,
széttárt karokkal, lábbakkal „angyalozok”,
bár legtöbbször inkább kísértetnek érzem
magam ilyenkor, de ki tudja megmondani:
egy szellem és a szellem embere között vajon
nem csak egy visszájára fordított ingből
kilógó cérnaszálnyi kétely-e a különbség.*

Kassák Lajos / film / szent / kép / tett

*Még a tükörben is alig látja a tetoválást
a hátán, hiába tekeri ki magát emberen
túlra, majd beleőrül, majd bele, két
angyal fogta le a múltkor, két angyal
nyomta le a priccse, olyan erősek voltak,
akár egy bivaly, a fejét az ágy szürkéjébe
nyomták, az egyik rugó majdnem átszúrta
az arcát, legalábbis nagyon megijedi tőle,
meg attól is, hogy az éjszakai szállásról*

*egy csettintésre eltűnt a többi mocskos
szerencsétlen, még a tetvek is kiugorhattak
az ablakon, ettől azért egy kis mosolyt
elengedett, órákig vájták aztán a húsát,
karcolták, tépték, ugyan már, elvtársak,
ordította, de hiába, ordított, majd elvették
a hangját, kikopott hangja az egész hodályból,
a fájdalom épp csak annyi volt, hogy el ne
ájuljon, de a félelem, akár tíz átok belsejében,
akár tíz vesztes csata árkaiban, nem beszéltek
hozzá, pedig az angyalok állítólag beszélnek,
csak nyomták a tűt a hátába, olvasott már róla,
hogy egyes népeknél szokás a bőrvarrás,
vadászatok és varázslatok előtt, után, ábrákat
vágatnak magukba, vagy hogy mennyi embert
öltek már meg, ő még magát se, de nem is
ezért vannak itt; aztán a hanem is beugrott
neki, valahogyan megérezte, egy vallásos kép
került a háta közepére, megjelölés vagy újjá-
születés ez, ki tudja, ki dönti el, neki esélye
sincs, csak az irgalom, csak az irgalom
legyen meg neki. Ugyanúgy nem veszi majd
észre, mint ahogy a képet a
hátán sem láthatja meg igazán.*

BENKŐ ATTILA

Egy közeli uszodában

*Három rövid sáv:
gyors, közepes, lassú,
ez az élet sorrendje
a medencében is.
Én lassan úszom, nem oda-vissza,
már csak messzire.
Néha bebámul egy kölyök
az üvegajtóra tapadva.
Egyre hidegebb a víz,
de a szaunában
hamar megizzadok. Jöhet
a zuhanyozás, utána
egy uszodai törülközőt
terítve magamra
pihenek a léccágyon.*